

Opinia națională

Săptămânal de opinie, informație și idei de larg interes național

Televiziunea România de Mâine

Consultații pentru sesiunea de examene

- **Luni, 31 ianuarie:** *Finanțe-Bănci*
- **Marti, 1 februarie:** *Filosofie și Jurnalism*
- **Miercuri, 2 februarie:** *Matematică-Informatică*
- **Joi, 3 februarie:** *Limba și Literatura Română*
Limba și Literatura Franceză
- **Vineri, 4 februarie:** *Limba și Literatura Română*
Istoria literaturii engleze

Pagina 7

Consultații pentru sesiunea de examene

- **Facultatea de Filosofie și Jurnalism**
– *Teoria comunicării*. Conf. univ. dr. Sultana CRAIA

Pagina 2

- **Facultatea de Limba și Literatura Română**
– *Limba română contemporană*. Prof. univ. dr. Ion TOMA

Pagina 3

- **Facultatea de Management Financiar-Contabil, Facultatea de Marketing și Comerț Exterior, Facultatea de Finanțe și Bănci**
– *Istoria economică a României*. Conf.univ.dr. Eugen GHIORGIȚĂ

Pagina 4

- **Facultatea de Istorie**
– *Istoria antică universală*. Lector.univ.dr. Ligia BÂRZU

Pagina 5

- **Facultatea de Geografie**
– *Hidrologie*. Prof.univ.dr. Ion Zăvoianu

Pagina 6

• 24 ianuarie 1859

UN PUNCT NODAL AL ISTORIEI NOASTRE

Prof.univ.dr. Damian HUREZEANU

Ideea națională este caierul din care s-a tors firul culturii române. Umanismul românesc are în centrul său această idee. Sub forma proprie a modului de a o gândi în termenii epocii: origine, comunitate, continuitate.

Iluminismul este, de asemenea, impregnat de această idee la care se adaugă conștiința unor drepturi, cererea românilor de a li se recunoaște ca atare, stimularea sentimentului de a le gândi ca drepturi care li se cuvin, fiind inalienabile. Proiecția unor astfel de drepturi trebuia fundamentată pe o legitimitate, iar sursa legitimității se regăsea, firesc, în istorie, în limbă, în statornicia pe pământul locuit. La urma urmei cererile de alt neam aflate la căma provinciei transilvane puteau rămâne impasibile sau refractare mânăchului de cerințe pe care comunitatea românească îndrăznește să le formuleze. Ele nu puteau însă anihila procesul interior al creșterii ideii de identitate, al convingerii în reperi care întăreau coeziunea națiunii, măcar în planul spiritului și al năzuințelor sufletești.

Romantismul a marcat o ruptură în linia de mișcare a națiunii. Nu în sensul ruperii de un trecut mort, ci una în care se recunoaște acest trecut, dar care tinde

să refacă unitatea procesului istoric la un alt nivel decât la cel care se producea anterior. Cu alte cuvinte, așa cum remarcă gânditorul francez Paul Ricoeur, o unitate a istoriei este „generată tocmai prin ceea ce rupe”.

Romantismul a dat ideii naționale și fenomenului național cea mai liberă expresie de afirmare, i-a propulsat dimensiunea și a lăsat spiritul să se manifeste în întreaga lui putere de creație în acest câmp. În plus, romantismul și revoluția de la 1848, fenomene indestructibile îngemănate, a pus națiunea ca fenomen în termeni de acțiune, legând destinul ei de al statului național ca formă necesară și firească de exteriorizare.

În aspra frământare a evenimentelor de la 1848 s-a plămădit un proiect nou de transformare socială, politică și națională a țării, s-a conturat profilul unei înnoiri globale. Problema era a ruperii cu vechiul regim și a intrării țării într-un nou tip de civilizație în procesul constituirii sale moderne. Aceasta în planul caracteristicilor configuratoare vieții sociale, politice și instituționale. În plus, și ca un moment devenit crucial ca valoarea, necesitate și urgență se punea problema

națională în formula unității politice-statale a românilor, având scenarii diferite dintre care cel mai realist și realizabil, în etapa dată, era unirea Moldovei cu Țara Românească, Fără a se neglija ansamblul problemei naționale a românilor, fără a se renunța, ca principiu, la proiectul integral al unirii, se definea însă, în ordinea împlinirii proiectului, țelul tangibil al unirii Principatelor Dunărene.

În contextul internațional cunoscut, cristalizat într-o serie de circumstanțe favorabile, românii au reușit să facă să triumfe, la **24 ianuarie 1859**, cauza unirii. A fost un imens câștig al puterii de afirmare a conștiinței naționale pe temeiul matricei sale etno-lingvistice reunite, de acum, într-o structură politico-instituțională statală.

Românii și-au făcut cunoscute obiectivele implicate în realizarea unirii ca act național. În cursul dezbaterilor din Adunările Ad-hoc ei au formulat și deziderate ținând de organizarea internă a societății. Au sugerat un nou model al viitoarei alcătuirii a vieții sociale și politice, chiar dacă el încă nu era strict articulat, ci expus (cel puțin la nivelul Divanului Ad-hoc al Moldovei) sub forma dezbaterilor unor reforme necesare reazășării țării.

(Continuare în pag.2)

A început sesiunea de examene

Potrivit structurii anului de învățământ 2004-2005, aprobată de Senatul Universității Spiru Haret, sesiunea de examene din iarnă se desfășoară astfel:

- în perioada **24 ianuarie – 13 februarie 2005**, pentru studenții de la formele de învățământ de zi și cu frecvență redusă - la sediul facultăților;
- în perioada **24 ianuarie – 25 martie 2005**, pentru studenții de la forma de învățământ la distanță, de regulă, sâmbăta și duminica, la sediile Centrelor ID.

Detalii în *Metodologia organizării și desfășurării sesiunii de examene din iarnă, anul universitar 2004-2005*, aprobată de Senatul Universității Spiru Haret (Textul integral în *Opinia națională* nr. 409 din 17 ianuarie 2005).

Facultatea de Filosofie și Jurnalism

Facultatea de Marketing și Comerț Exterior

Facultatea de Relații Internaționale și Studii Europene

Facultatea de Marketing și Comerț Exterior

Facultatea de Filosofie și Jurnalism

UNIREA PRINCIPATELOR ROMÂNE O perspectivă sociologică

Prof.univ.dr. Ilie BĂDESCU

Secolul al XIX-lea pare a-și fi croit albia centrală prin aria Europei dunărene mai mult decât prin aceea a Europei centrale. Mercantilismul nord-atlantic biruise în câmpul comercial al Londrei și vechea rețea mercantilă cu centrul în Mediterana italiană fusese destrămată.

Cu Brâncoveanu și Cantemir, destinul „Bizațului după Bizaț” ca factor de echilibru la Dunărea de Jos se încheiase. Europa dunăreană intrase într-un interregnum, un interval de ruptură a liniei istorice. Românii jucaseră rolul unui factor de echilibru european la Dunărea de Jos timp de aproape 300 de ani, de la căderea Constantinopolului și până la venirea fanarioților. După căderea Bizațului sub rostogolirea otomană se crease o teribilă „gaură neagră” a istoriei, care amenința să înghită progresiv Europa. Aceasta este semnificația pericolului otoman.

Ideea bizantină nu murea însă o dată cu căderea Constantinopolului. Ea

continua să funcționeze, ca mare idee istorică, în cadrul „Bizațului după Bizaț”, creație de mare anvergură europeană a vovozilor români. De la Mircea și Alexandru cel Bun până la Cantemir și Brâncoveanu, toți vovozii românilor au jucat un rol european prin politica „Bizațului după Bizaț”. Ideea românească și ideea bizantină mergeau mână în mână, astfel că neamul recunoaște în toți acești vovozii de lungă serie europeană pe exponenții săi legitimi.

În clipa de înălțare a Rusiei lui Petru cel Mare, Europa și-a mutat punctul de reazem răsăritean în Imperiul țarilor. Astfel este introdusă o „pană” între ideea bizantină și cea românească. Fisura creată se va lărgi treptat. Ea fusese, de altminteri, prilejuită de gestul habsburgic care, lichidându-l pe Mihai, crease spațiul de afirmare a noului factor imperial răsăritean. Cu Dimitrie Cantemir și Constantin Brâncoveanu, practic „Bizațului după Bizaț” se prăbușește definitiv, fiind lichidat ca

factor al echilibrului european. Rolul de state tampon jucat de români este pus sub cea mai serioasă primejdie care va culmina cu interregnumul fanariot. Domni fanarioți continuă să își aducă ideea bizantină și astfel să se creeze cheamați de „politica mare”.

Marea idee se dovedea a fi însă o mare iluzie. Ideea bizantină fusese definitiv ruptă de cea românească și, ca atare, românii nu se mai puteau recunoaște în ea. Ei trebuiau să-și refacă organismul istoric pe ce totul alte temelii. Singura lor șansă de a redeveni un factor al echilibrului european se lega de-acum exclusiv de ideea românească. Astfel se naște conjunctura afirmării mișcării unioniste și a Partidei Naționale.

Secolul al XIX-lea reînălță nivelul istoriei în această a „treia Europă”. O nouă speranță cuprinde sufletele înecate în așteptare ale popoarelor central-europene și sud-estice.

(Continuare în pag.8)

